

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **D. T. T.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské náměstí 101/5, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2017, č. j. 119698/2017-OPL, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 16. 7. 2018, č. j. 59 A 123/2017 - 65,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl rozklad a potvrdil usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 27. 9. 2017, č. j. 2926/2017-HANOI-IV, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k trvalému pobytu a zastaveno řízení o žádosti podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci napadeným rozsudkem, všechna shora uvedená rozhodnutí správních orgánů zrušil a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč k rukám jejího zástupce.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Dne 13. 8. 2018 byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, v němž stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že právní následky kasační stížností napadeného rozsudku by pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám (žalobkyni), přičemž přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Stěžovatel dále uvedl, že pokud by mělo Velvyslanectví České republiky v Hanoji upustit od osobního podání žádosti o pobytový titul, jak jej k tomu svým právním názorem zavázal krajský soud, vedlo by to ve svých důsledcích k velice závažným právním následkům spočívajícím v nerovném zacházení s žadateli. Ve skutkově obdobných věcech totiž bylo proti rozhodnutím Velvyslanectví České republiky v Hanoji o zamítnutí žádosti o upuštění od osobní přítomnosti žadatele při podání žádosti o pobytový titul dosud podáno 458 rozkladů. S takto podanými žádostmi by totiž probíhalo správní řízení o povolení k pobytu, a to bez rozdílu oproti žadatelům, kteří si řádně sjednali předem termín k osobnímu podání žádosti o povolení k pobytu, jak to předpokládá § 169d odst. 2 ve spojení s § 169f zákona o pobytu cizinců. V případě, že by se následně Nejvyšší správní soud neztotožnil s právním názorem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci na výše uvedenou právní otázku, došlo by k situaci, kdy by již probíhala řada správních řízení ve věcech

povolení k pobytu postupem, kterým tato řízení proběhnout vůbec neměla a tento stav by již nebylo možné dodatečně zvrátit.

[4] Žalobkyně se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Návrh stěžovatele, který je správním orgánem, je třeba hodnotit ve světle názoru vyjádřeného v již zmíněném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, č. 1255/2007 Sb. NSS: „*S obledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenabratelné újmě.*“ V citovaném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu příkladmo uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případy vrácení řídicího oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku.

[7] Nejvyšší správní soud dále stejně jako např. v usnesení ze dne 15. 7. 2009, č. j. 6 Ads 87/2009 - 49, upozorňuje, že institut odkladného účinku je primárně spjat s žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznávaný žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Postavení žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost jako orgánu moci výkonné, spíše nasvědčuje tomu, že poskytnutím legitimace k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na otázku odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Výše uvedené plně koresponduje se zákonnou úpravou možností přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., které umožňuje přiznat odkladný účinek na návrh žalobce. Z textu posledně uvedeného ustanovení, konkrétně ze slovního spojení „na návrh žalobce“, je možno usuzovat, že odkladný účinek bude zpravidla přiznáván na návrh osoby, která se domáhá ochrany svých veřejných subjektivních práv v postavení žalobce proti správnímu orgánu v postavení žalovaného. Přiznání odkladného účinku na návrh stěžovatele, který je jako správní orgán v postavení žalovaného, bude tedy připadat v úvahu pouze ve výjimečných případech.

[9] Dále je nutno podotknout, že sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku proti pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí soudů. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví a vyloučit právní

pokračování

moc rozhodnutí krajských soudů. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nepoměrně větší újmě.

[10] Argumentaci stěžovatele, v níž uvádí, že v důsledku závěrů přijatých krajským soudem by probíhalo několik stovek správních řízení o povolení k pobytu, a to bez rozdílu oproti žadatelům, kteří si řádně sjednali předem termín k osobnímu podání žádosti o povolení k pobytu, tj. došlo by k nerovnému zacházení se žadatelem, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť tato skutečnost nezakládá u stěžovatele nepoměrně větší újmu. Stěžovatel se nemůže dovolávat odkladného účinku s poukazem na postavení a práva jiných subjektů.

[11] K poukazu stěžovatele na skutečnost, že v případě zamítnutí jeho návrhu na přiznání odkladného účinku a poté zrušení rozsudku krajského soudu hrozí situace, že bude probíhat řada správních řízení ve věcech povolení k pobytu postupem, kterým proběhnout neměla, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ani tato v úvahu připadající varianta, nepředstavuje na straně stěžovatele nepoměrně větší újmu, nýbrž pouze jednorázovou administrativní zátěž, se kterou by se musel vypořádat.

[12] Přisvědčení uvedené argumentaci stěžovatele by navíc v podstatě znamenalo, že odkladný účinek musí být žalovanému správnímu orgánu přiznán vždy, kdy mu hrozí vyšší administrativní zátěž popř. změna zažitých správních praxí, což neodpovídá smyslu a účelu stávající právní úpravy odkladného účinku.

[13] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v daném případě nejsou podmínky ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. naplněny.

[14] Z důvodů uvedených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. září 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu